

Numeri 20. 2-4.7-11Johannes 2, 1-11NLB 793

Liefde maakt van water wijn...Liefde heeft de eeuwigheid...

Gemeente, wat doen, als de wijn op is, de inspiratie vervlogen, en als de energie op nul zit, en het feest lijkt afgelopen – van het leven? Vooral wat doen, als ons dan ook nog de harde realiteit van de mislukking en van het eigen tekortschieten genadeloos in het gezicht lacht ...

We kennen ze allemaal, dit soort momenten, in het groot en in het klein. De één wordt er depressief van, de ander opstandig. Maar hoe dan ook is onze eerste reactie meestal, om de schuld voor de ontstane situatie zo gauw mogelijk ergens neer te leggen, liefst bij een ander dan bij ons zelf. “Wiens taak was het ook weer om voor de wijn te zorgen?” Maar het gebeurt gewoon: De wijn raakt op, soms. Rampen komen voor. En ze treffen onze levensfeesten op alle denkbare manieren.

- Ziektes die onverwachts opduiken bij mensen die het er echt niet naar hebben gemaakt, of ziekten die onze eigen onsterfelijkheidswaan ontluisteren...
 - Mensen die uit ons leven wegvallen, en die we toch werkelijk niet konden missen...
 - Politieke en maatschappelijke constellaties, die al dat op losse schroeven stellen, wat ons dierbaar is, en wat we niet kunnen laten gaan zonder er zelf aan onderdoor te gaan...
- Wat doen als de wijn op is, van de menselijkheid, en als wij beginnen het stomme lot, of andere mensen aan te wijzen als schuldigen?
- De roekeloze bankiers die schuld zijn aan de economische crisis.
 - De kortzichtige politici die schuld zijn aan de Europese crisis.
 - De populisten die schuld zijn aan het uiteenvallen van de maatschappelijke samenhang.
 - De vluchtelingen die schuld zijn, dat er nu niet genoeg is om voor onze eigen ouderen te zorgen.
 - De muslimen die schuld zijn aan alle terreur die ons angst maakt.
 - De kerken, synagogen, tempels en moskeeën, die schuld zijn aan alle verkettering die over en weer gebeurt tussen mensen, en die tenslotte alsmaar weer tot oorlog leidt.
 - De zelfzuchtige ego-centristen die schuld zijn aan het verval van waarden en visioenen, die boven het profijt uitstijgen.

Wat doen, als we beginnen elkaar in dat soort vakjes te plaatsen, omdat op geraakt, wat we voor het levensfeest nodig hebben? Wat doen?

Wel nu, wellicht dit: Even niet meteen iets doen! Even afstand nemen van de hete adem van de schuldtoewijzing. Er iets anders, een ander geluid, een ander perspectief tegenover zetten... Een geloofsperspectief, wellicht, dat er van uitgaat, dat er geen geheime sturing zit achter wat ons aan ziekte overkomt. En dat mensen nooit samenvallen met het beeld dat we van hen hebben met het vakje waar we ze in stoppen...

---Mozes en Jezus, in de beide Bijbelse verhalen van vandaag: Ze komen niet met iets groots en opzichtig in actie wanneer de ramp zich aankondigt van het tekort aan water en wijn en menselijkheid. Ze reageren er wel beiden op met het doen van op het eerste gezicht onzinnige dingen. De één slaat met een staf op een rots. De ander laat watervaten vullen...

De een houdt zich aan de wandelstaf, die die in elke andere belangrijke levenssituatie heeft vastgehouden, en waarmee God hem op zijn levens- en geloofsweg heeft gestuurd: De staf die al eerder - in al z'n eenvoud - Farao's en tovenaars had ontluisterd, en die later de Rietzee had gescheiden, toen de nood het hoogst was ...

De ander houdt zich aan het water: het water van de rituele, de liturgische, de innerlijke reiniging, waarmee een ieder voordat die aan een joodse feesttafel of bij het feestmaal van het leven aanligt zich vooraf reinigt van alles wat bij dit feest niet thuis hoort, wat niet kosjer is, aan haat en nijd en intrige...

In beide gevallen is het niet de persoon, die op de voorgrond treedt. Niet Jezus en niet Mozes... Maar het perspectief waar zij naar verwijzen, terwijl alle anderen met beschuldigende vingers naar elkaar wijzen ... Het perspectief namelijk, dat elke levenscrisis en ook elke politieke en maatschappelijke crisis deel uitmaakt van een weg die groter is en betekenisvoller dan de uitdagingen en wanhopige ontwikkelingen die zich op een concreet moment opzichtig aan ons opdringen.

Het perspectief namelijk, dat ons leven en onze weg nooit enkel ónze weg is, maar dat wij die mogen gaan aan de hand van en begeleid door Hem die alle hoogtes en dieptes van het leven kent en ze met ons wil doorstaan.

Het perspectief, dat levenswijn en toekomst alsmaar weer nieuw ontstaan, ja, op elk moment als nieuw worden geschapen, waar wij het geloof in God en in elkaar vasthouden tegen alle "tekens des tijds" in, soms. Waar wij dat doen: - elkaar vasthouden als mensen op eenzelfde weg met eenzelfde Heer, - daar gebeuren wonderen van menselijkheid bij klaarlichte dag. Daar vloeit wijn, overvloedig, waar schaarste leek. En daar breekt water door, midden in de rotswoestijn. Daar houden wij op, onze energie er in te steken elkaar als schuldigen aan te wijzen... schuldig aan welke onmenselijkheid dan ook, en geloven wij in de taak die ons gezamenlijk is opgedragen als mensen. Een taak waarbij geen één mensenkind gemist kan worden: De taak namelijk om deze wereld tot een plek te maken, waar mensen tot mensen kunnen worden.

Dat doen en oefenen wij in onze zondagsfeesten, onze vieringen en erediensten en in alle ontmoeting en nabijheid die daar omheen gebeurt. En we doen het in onze politieke en diaconale inzet voor wie tussen wal en schip geraken, door wiens toedoen of nalaten dan ook... We doen dat, gelovend in een ander perspectief dan dat van schuld en schuldenaren... Gods perspectief op leven, dat de schaarste die in het leven kan komen opneemt in overstromende, onverdiende, zich verspillende, ja, eeuwige liefde.

Waar wij zo leven en geloven zal er geen schaarste kunnen bestaan, omdat wij praktisch en tastbaar delen en uitdelen van wat ons geschonken is: God, die ons aan elkaar als wijn te drinken geeft..... wij moeten dronken zijn van elkaars overvloed...
Moge dat zo zijn, vandaag en alle dagen. AMEN